

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 528/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Kotrbancom, Františkánske námestie 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 35/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co/392/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2014 doručená sťažnosť V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 35/2011 (ďalej aj „namietané konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co/392/2013.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že je účastníkom konania o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktoré začalo vo februári 2011.

3. Sťažovateľ po opísaní priebehu konania na okresnom súde, ktorý rozhodol rozsudkom vo veci samej prvýkrát už 26. septembra 2011 a následne po zrušení jeho rozsudku krajským súdom aj 19. marca 2013, uviedol, že po podaní jeho odvolania bola vec predložená krajskému súdu 19. júla 2013 a odvtedy je krajský súd v predmetnej veci nečinný napriek tomu, že sťažovateľ podal kvalifikovanú sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu 20. marca 2013 a krajský súd jeho sťažnosť považoval za dôvodnú. Sťažovateľ poukazuje na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom a jeho neefektívnu činnosť v konaní vedenom od roku 2011 a tiež na nečinnosť krajského súdu od 19. júla 2013 sa domnieva, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ tiež podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu 10. mája 2011.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti nálezom rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 35/2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/290/2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal krajskému súdu, resp. okresnému súdu konať v namietaných konaniach bez zbytočných prietahov. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 8 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná

v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 455/2014).

9. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich práv najprv postupom okresného súdu, ktoré vidí jednak v tom, že toto konanie nadväzuje na tri iné konania, ktoré sa viedli na okresnom súde od roku 1994, 1996 a 1997 a skončili až na Európskom súde pre ľudské práva, a zbytočné prieťahy sú spôsobené podľa neho tiež aj neefektívnym postupom okresného súdu, pretože ten postupoval „*nekvalifikovane a nevydal meritórny rozsudok*“. Obdobne sťažovateľ namieta aj nečinnosť krajského súdu (v čase podania sťažnosti trvalo necelých 10 mesiacov) a poukazuje aj na celkovú dĺžku konania (spolu tri roky pred všeobecnými súdmi).

10. Vychádzajúc z analýzy postupu okresného súdu a krajského súdu v posudzovaných konaniach ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľa (v tomto čase) ako zjavne neopodstatnenú. Okresný súd, ako to vyplýva aj zo sťažnosti a z odpovede predsedu okresného súdu na sťažnosť sťažovateľa, v zásade konal plynulo (dal návrh na vyjadrenie odporcovi, určil termín pojednávania na júl 2011) a tiež dvakrát rozhodol aj rozsudkom (prvýkrát už 26. septembra 2011 a druhýkrát 19. marca 2013). Hoci je pravdou, že prvé rozhodnutie vo veci samej krajský súd zrušil pre pochybenia okresného súdu, avšak tento nedostatok (aj vo väzbe na ďalšie jeho námietky týkajúce sa predchádzajúceho konania) spolu s jeho ďalším postupom v konaní ešte nemožno kvalifikovať ako taký postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieťahy. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu sa spis už nachádzal dávno na krajskom súde, teda okresný súd ani vo veci už nekonal, a nemohol tak spôsobiť prípadné zbytočné prieťahy v konaní. Napokon ani samotný sťažovateľ nevedol v sťažnosti žiadne obdobia nečinnosti okresného súdu v namietanom konaní a svoju sťažnosť založil len na tomto jedinom argumente, a potom aj na celkovej dĺžke konania,

ktorá s nečinnosťou krajského súdu od júla 2013 (10 mesiacov) trvala do podania sťažnosti spolu 3 roky.

11. Pri posudzovaní už uvedenej nečinnosti krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 35/01, II. ÚS 21/02, III. ÚS 102/02), podľa ktorej ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí znamenať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Aj keď postup všeobecných súdov nemožno považovať za celkom optimálny, ústavný súd je toho názoru, že celková dĺžka doby trvania konania (spolu tri roky) – nedosiahla ešte úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd preto uzatvára, že uvedené skutočnosti zatiaľ nepostačujú na prijatie záveru, že by doteraz zistené ojedinelé prietahy v konaní pred krajským súdom spolu s postupom okresného súdu vo väzbe na celkovú doterajšiu dĺžku konania dosahovali ústavne relevantnú intenzitu. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014